

תיק 1262879/1

בבית הדין הרבני חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם מאיר שלוש – ראב"ד, הרב אפרים בוגרד, הרב בן ציון טופיק

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אהרן פרובר וטו"ר יעקב ישראל דוידוביץ)

הנדון: חיוב אישה בגט במי שעבר ונשא אישה שניה

פסק דין

בפנינו בקשה לקביעת מעמד אישי.

תיאור העובדות

המבקש נשוי ואב לתשעה קידש את המשיבה בעודו נשוי לאשתו הראשונה, בנישואין פרטיים שערך בעצמו ביום שלישי ב' בשבט תש"פ (28.1.20) בחולון. כיום מבקש הוא להתגרש לאלתר ומוכן לשלם למשיבה את כתובתה בסך עשרת אלפים שקלים חדשים.

מנגד, המשיבה הצהירה כי ידעה שהמבקש נשוי לאחרת, אך במעמד הקידושין סמכה על דבריו שכבר התגרש מאשתו הראשונה ולא בדקה אחריו. המשיבה מסרבת להתגרש ומבקשת להישאר נשואה לו למרות היותו נשוי לאחרת.

בית הדין התרשם כי גבה טורא מאד בין הצדדים שהרי המשיבה לא יכלה אף לשמוע את טענות המבקש ובשלב מסוים אף השתטחה על רצפת אולם הדיונים ונראתה כמתעלפת עד שבית הדין נאלץ לצאת להפסקה.

לשאלת בית הדין את המשיבה האם לדעתה יכולה היא לשכנע את המבקש לחזור אליה הצהירה המשיבה: 'אני לא משכנעת אותו, שיחזור לבד'. לשאלה חוזרת של בית הדין האם המצב יכול להישאר כך לנצח השיבה: 'אין לי מה להפסיד שיישאר כך'.

בית הדין שוחח בנפרד עם ב"כ המשיבה כמו גם עם בני המשיבה, אך ללא הצלחה ומשכך ביקש בית הדין כי הצדדים ינהלו משא ומתן בעזרת ב"כ ויעדכנו את בית הדין. משנראה כי הדבר לא עלה בידם נדרש בית הדין לפסק הדין שלפנינו.

דיון והכרעה

כאמור המבקש נשא אישה על אשתו שלא כדין ושלא כדעת רבנו גרשום.

וכבר כתב הרמ"א שחרם דרבנו גרשום שלא לשאת שתי נשים נוהג בכל מקום ובכל זמן ואף כופין בחרמות ונידויין למי שעבר ונשא שתי נשים לגרש אחת מהן (אבן העזר סימן א' סעיף י' וראה עוד באוצר הפוסקים (סק"פ) מה שכתבו בזה מפי ספרים ומפי סופרים ע"ש).

ואף לדעת מרן השולחן ערוך (שם) שחרם דרבנו גרשום לא התפשט בכל הארצות ותוקפו וגבורתו של החרם הינו רק עד סוף האלף החמישי, מכל מקום הרי סיים שם (סעיף יא) טוב לעשות תקנה בחרמות ונדויים על מי שישא אישה על אשתו ע"ש.

ומבואר בשו"ת הרא"ש (כלל לג סימן א) שנוהגין לכתוב בכתובה על מנת שלא יישא אחרת ואם יעבור ויישא אחרת שיפטרנה בגט וייתן לה כתובתה ע"ש.

וכן פשט המנהג בישראל, וכפי שהעיד בגודלו מרן החבי"ב בספרו כנסת הגדולה (הגהות טור סימן א אותיות טז-יז) שכבר נהגו ברוב המקומות שלא יישא אדם שתי נשים, ועל פי המנהג ראוי לדון, שכל הנושא על דעת המנהג הוא נושא. והבא לשנות המנהג ולישא אישה על אשתו יוציא וייתן כתובה.

וסיים שם, דכל שכן בזמנינו שהמנהג פשוט בכל ישראל שכותבין בכתובות שלא יישא אישה אחרת עליה, שחייב להוציא וליתן כתובה. ואף אם לא כתבו כן הרי הוא כמי שנכתב דאמרינן טעות סופר הוא, וכמו גבי אחריות טעות סופר ע"ש.

ובר מן כל דין מאחר והחוק אוסר לשאת שתי נשים הרי שכל הנישאת על דעת כן נישאת וביד אשתו הראשונה לעכב בעדו מלישא אחרת, וכן כתב הנמוקי יוסף (יבמות יד:) בשם הריטב"א (מד.) ששמע מרבותיו דבמקום שנהגו שלא לישא אלא אישה אחת אינו רשאי לישא אישה אחרת על אשתו, דאומדנא דמוכח הוא דאדעתא דהכי אינסבא ליה דלא לינסוב אחריתי והוה ליה כחמר שאינו רשאי להיעשות גמל ע"ש. וכן פסק מרן (סעיף ט) כי במקום שנהגו שלא לישא אלא אישה אחת, אינו רשאי לישא אישה אחרת על אשתו ע"ש.

עבר ונשא שתי נשים

הן אמת שנחלקו הפוסקים במי שעבר ונשא אישה שניה האם האיסור שעבר הינו רק עובר לעשייתן בעת שנשא אותה, אבל לאחר מכן אין עוד איסור ולפיכך אינו צריך לגרשה, או שמא בכל שעה ושעה באיסורא קאי, ועברתו שמרה נצח עד שיגרשנה, ולכן חייב לגרשה בהקדם שעה אחת קודם.

והר"ח באסאן שהובא במהרשד"ם (יורה דעה קלג) כתב, שאחר שעבר ונשא אישה שניה אין כופין אותו להוציאה, לפי שבשעה שנשאה כבר עבר איסורא, ואינו עובר עוד איסור בכל עת ועת אלא רק בשעה ראשונה וכיון שכבר עבר על האיסור אינו צריך לגרשה. אמנם דעת מהרשד"ם גופיה שחייב לגרשה לפי שבכל שעה ושעה באיסורא קאי, ועברתו שמרה נצח עד שיגרשה, ולפיכך חייב לגרשה לאלתר.

גם רבנו הנודע ביהודה (סימן ז) העלה, כי העיקר דכל שעה ושעה באיסורא קאי, והוכח יוכיח זאת שהרי אף אם נשתטית ונשא אישה אחרת בהיתר כתב בבית שמואל (סק"ג כצ"ל) שאחר שתתפא חייב לגרשה מיד כדי שלא יהיה לו שתי נשים ע"ש, והובא בפתחי תשובה (סק"כ). ומוכח דלא אמרינן שאחר שנשאה בהיתר רשאי לקיימה, והוא הדין להיכא שעבר ונשא לא אמרינן כיון דדש דש (גיטין נו:) וחייב הוא לגרשה.

במקום שראשונה מוחלת

והנה בתשובת הר"ן (סימן מח) יצא לדון אי מהני מחילת האישה להתיר לבעלה לשאת אישה שניה, שהרי חרם זה לתקנת האישה נעשה וכשמוחלת לבעלה הוה כאומרת לו אי אפשרי בתקנת חכמים דשומעין לה (כתובות פג.), ושוב כתב לפקפק דאפשר שתקנה זו גם לטובת האנשים היא לבל יכניסו מריבה לביתם ומשכך לא מהני מחילת האישה. ועוד, דשמא יקניטנה בעלה עד שתתרצה למחול.

וסוף דבר מסיק, לפיכך איני מכניס עצמי בנדון זה אלא אני מניח הדבר לחכמים הצרפתים שהם יודעים היאך פשטה תקנה זו במקומם והיאך היו נוהגים בה שעל פי אותו הדרך ראוי לנהוג ולהורות ע"ש. והובא בהגהות רבי עקיב"א (אות ט).

אמנם בדרכי משה (סימן א אות ח) הכריע, דבמקום שנוהג חרם דרבנו גרשום לא מהני מחילת אישה ואפילו אם תתרצה לזה אסור לישא שתי נשים ע"ש. וכן כתב בבית שמואל (סק"כ) וכן הסכימו אחרונים רבים דלא מהני מחילת האישה, דאם לא כן צדיק מה פעל ומה הועיל רבנו גרשום בתקנתו, ולשווא עמלו בוניו בו.

וכן העלה בגינת ורדים (חלק ב כלל א סימן ט) ע"ש. ובתשובת בני אברהם (סימן נב) הוסיף דאף שהר"ן הסתפק בזה לא שבקינן ודאי של כל הגדולים מפני ספיקו של הר"ן ע"ש.

ובכנסת הגדולה (הגב"י סימן אות יז) כתב בשם הרב תומת ישרים (סימן פד) שבמקום שנוהג החרם אף אם האישה מסכימה שישא אחרת לא מהני ויש כח ביד בית דין למחות, והוא הדין למקום שאין נוהגין חרם זה, וכל שכן למנהגנו שתולין הדבר ברשות בית דין דלא מהני רשותה ע"ש. וראה עוד באוצר הפוסקים (סקס"א אות ח ובהשמטות).

ודון מינה ואוקי באתרין, שאשת נעורים לא ידעה כלל שהמבקש נשא אחרת עליה וכוודאי שלא מחלה מעולם על זאת, ועוד בה דאפילו היתה מוחלת לבעלה שישא אחרת אין כאן מחילות, דלא בידה הדבר ונמצא שאישה שניה שנשא באיסורא אתא לידיה, אישה אל אחותה, מבנות ח'ת וכמבואר.

איזהו חרם הרע במיעוטו

והנה נחלקו הפוסקים איזה חרם חמור יותר, האם החרם שלא לשאת שתי נשים או החרם שלא לגרש אישה בעל כרחה, ונפקא מינה כאשר האישה מסרבת להתגרש האם עדיף לגרשה בעל כרחה או שמא עדיף לישא אישה שניה עליה. ודבר זה כבר נפתח בגדולים בתשובת המבי"ט (חלק א סימן רי) שנשאל כדלהלן:

ילמדנו רבנו ראובן נדבה רוחו לעלות לארץ ישראל, ואשתו לא רצתה ... והיא קבלה ואמרה ילך לו ואין לי עליו שום דבר ופטרה אותו מכל וכל, וראובן בא לארץ ישראל ונתעכב שם שנה או יותר לראות אולי תבוא וכאשר ראה שלא באת רוצה לישא אחרת והוא חושש לתקנת רבנו גרשום, ואמרו לו קצת לומדים שיכתוב גט וישלחו לה על ידי שליח ויוכל לישא אחרת מיד, ילמדנו רבנו אם יוכל לישא או צריך להמתין עד שיודע שהגיע גט לידה.

תשובה [...] אם כתב לה גט ושלחו לה על ידי שליח והלך השליח להגיע לידה אמרינן חזקת שליח עושה שליחותו ואחר שעברו ימים שאפשר שהגיע הגט לידה כפי מהלך הדרכים ובזמנים שיוכל לישא אחרת חזקה שכבר נתגרשה כיון שהיה יכול להגיע למקומה בכדי אלו הימים.

ולפי דרכנו למדנו שבטרם יישא אחרת יש לו לגרש את אשתו הראשונה אף שלא מדעתה. והרב כנסת הגדולה (הגהות בית יוסף סימן א אות כג) הביא דברי המבי"ט והעיר לנכון, שאם חושש הוא לישא אחרת על אשתו מחמת חרם דרבנו גרשום מה תקנה היא זו לשלוח לה גט ולגרשה בעל כרחה, הרי גם בזה יש חרם דרבנו גרשום שאין לגרש את האישה בעל כרחה.

וביאר שם דכוונת המבי"ט כי יותר טוב לגרשה בעל כרחה מלישא אחרת עליה, כיון שהמגרש בעל כרחה אינו עובר על החרם אלא עובר לעשייתו ותו לא, מה שאין כן אם ישא אחרת עליה דכל שעה ושעה בעמוד והוצא קאי ע"ש.

אמנם בתשובת הנודע ביהודה (סימן א) העלה שלגרש אישה בעל כורחה חמיר טובא מאשר לישא שתי נשים, וראיתו עימו שהרי לגרש בעל כורחה אסר רבנו גרשום לעולם ולא קבע זמן לאיסורא מה שאין כן בתקנה שלא לשאת שתי נשים שיש לה זמן מוגבל, ע'ת לעשות לה'. ע"ש. (והובא בפתחי תשובה אבן העזר סימן א' סקט"ז וכ"כ עוד בנודע ביהודה סימן עז). וכן מבואר בשו"ת חתם סופר (חלק ו' סימן ע') שהחרם שלא לגרש אישה בעל כורחה התפשט בכל מקום וזמן, וחמור יותר מהחרם שלא לשאת אישה על אשתו ע"ש.

אולם הסכמת הפוסקים שלגרש אישה בעל כורחה קל טפי מלשאת שתי נשים וכמבואר במהר"ם פדוואה (סימן יג) שהתיר לגרש בעל כורחה אבל לא התיר לישא אישה אחרת ובחלקת מחוקק (סק"ז) העתיק דבריו, וכן הסכימו הבית שמואל (סק"ח) והבאר היטב (סימן קיט סק"ח).

והרב ישועות מלכו (אבן העזר סימן ב') העיר על החתם סופר שנמשך אחר דברי הנודע ביהודה שלגרש אישה בעל כורחה חמיר טפי מלשאת שתי נשים, אולם הדבר פלא שנעלם משני גדולים האלה תשובת מהר"ם שלגרש בעל כורחה קל יותר מלישא שתי נשים שהרי לישא שתי נשים צריך היתר מאה רבנים ולגרש בעל כורחה די בשלוש קהילות [...] וזוהי זרות מופלאה על שני מחברים מפורסמים שלא שמו עיניהם בגוף התקנה עכת"ד. והניף ידו שנית (שם סימן ו') ע"ש.

ובאוצר הפוסקים (סימן א' סעיף י' אות יב) ציינו שכן כתב בשו"ת אמרי דוד (אבן העזר סימן ב') בשם כמה פוסקים דגט בעל כורחה קל מלשאת שתי נשים דלא מצאנו שום פוסק שהצריך בזה היתר מאה רבנים ע"ש. ושכן כתבו בשו"ת דברי יששכר (סימן קנז) ובשו"ת שואל ומשיב (חלק א' סימן קיג ושנה ופיר'ש כן גם בסימן קיד וסימן קיז ועוד, וזאת שלא כמ"ש במהדו"ק ח"א סימן קא).

גם הגר"ח מצאנו זצ"ל בשו"ת דברי חיים (ח"א אבן העזר סימן ד') כתב שלגרש אישה בעל כורחה קל יותר מלישא שתי נשים, שכן כתבו גדולי האחרונים בשם מהר"ם כי המה ראו וידעו היטב תקנת רבנו גרשום יותר מאיתנו, ודלא כנודע ביהודה שכתב להיפך ע"ש.

והגאון החת"ם זצ"ל בשדי חמד (מערכת גרושין סימן ב' אות ה') האריך בזה וציין רבים וטובים הסוברים דחרם רבנו גרשום שלא לשאת שתי נשים חמיר טובא מלגרש אישה בעל כורחה. ושכן העלה הגאון רבי חיים הכהן רפפורט זצ"ל בשו"ת מים חיים (סימן א) וציין גם לדברי המעיין גנים (סימן א) דכשמגרשה בעל כורחה אינו עושה איסור אלא בשעת הגרושין מה שאין כן בנושא אחרת שכל ימיו בעברה ולכך יש לבחור את הרע במיעוטו לגרשה בעל כורחה ולא לשאת שתי נשים.

ושוב כתב בשם הגר"ח פלאגי זצ"ל בספרו החיים והשלום (חלק א' סימן א') שאחר שהביא דעות הפוסקים סיים ולפיכך נראה שהכל לפי העניין ולפי ראות הדיינים ויש בזה להקל ולהחמיר ע"ש.

ובאוצר הפוסקים (שם) ציינו לדברי הבית שלמה (סימן ו') שהוכיח מדברי הרמ"א כדבר האמור שלגרש אישה בעל כורחה קל יותר מאשר לשאת שתי נשים, שהרי לגבי גירושין כתב (סימן קיט סעיף ו') יכול לגרשה שלא מדעתה, אך לשאת אישה שניה כתב (סימן א' סעיף י') דבמקום שמן הדין לגרשה והיא מסרבת יש להתיר לו לישא אחרת ע"ש. משמע דבעי היתר מאה רבנים כדי לשאת אישה שניה, ומוכח שלגרש בעל כורחה קל טפי דאין צריך היתר ע"ש.

ומקום יש בראש לומר דאפילו להנך פוסקים שלגרש אישה בעל כורחה חמור מלשאת אישה שניה, שמא הני מילי בשתי נשים שכלפי הראשונה יש איסור לגרשה בכל כורחה, ואם לא יגרשנה וישא אחרת עליה כלפי השנייה יעבור באיסור לשהות עמה, והם גופין מחולקין, אבל בנדון דידן שנשא אישה שניה על אשתו ושתי התקנות דרבנו גרשום עליה הם שהרי היא זאת הגורמת לו איסור בכל שעה לשהות עם שתי נשים ואדרבה אם יגרשה ממילא פקע האיסור ודאי שפיר דמי לגרשה.

ובלאו הכי הסכמת רוב הפוסקים שלגרש בעל כורחה קיל טפי כמבואר בזה עליונים למעלה, ובוודאי מצי המבקש לטעון שזאת תקנתו שהרי אם לא יגרשה נמצא שעובר הוא בכל עת ושעה על תקנת רבנו גרשום ולפיכך מבקש הוא לגרשה אף בעל כורחה שאיסורו רק עובר לעשייתו, וכשמגרשה בגט פיטורין, כי טוב פט'ר.

כופין אותו ו/או אותה לגרש

והנה פסק הרמ"א מי שעבר ונשא שתי נשים כופין בחרמות ונידוין לגרש אחת מהן ולא חיישינן לגט מעושה ע"ש. והסכימו הפוסקים שכופין אותו לגרש את השנייה ולא את הראשונה לפי שאת השנייה נשא באיסור וכמבואר במהרש"ל (סימן יד) וכ"כ החלקת מחוקק (ס"ק חי) והבית שמואל (סקכ"ד) והט"ז (סקי"ח).

ובאוצר הפוסקים (סק"פ) כתבו בשם הרב אוריין תליתאי (סימן מד) שדין זה הינו על פי המבואר בסימן קנד (סעיף כ) שכל הנושא אישה בעבירה, אפילו באיסור דרבנן כגון שניות, כופין אותו להוציא ע"ש.

ומעתה הלוא דברים קל וחומר, ומה במקום שהאישה מבקשת להתגרש והבעל מסרב כופין אותו לגרש את השנייה ולא חיישינן כלל לגט מעושה, קל וחומר בנדון דידן בו הבעל חפץ לגרש את האישה השנייה, והיא זאת הנאחזת בסב"ך בבחינת אחזתיו ולא ארפנו, דודאי ניתן לגרשה אף בעל כורחה. וכיוצא בזה מבואר בדברי הגר"ח פלאגי' בספרו חיים ושלום (אבן העזר סימן א') שלא יהיה כוח האישה אחר תקנת רבנו גרשום יפה מכוח האיש שכופין אותו לגרש ע"ש.

ובפרט בנדון דידן בו נראה כי שלום הבית ממנה והלאה, הן מחמת התנהלות המשיבה בדיון שאף לא יכלה לשמוע את דברי המבקש, והן מחמת תשובתה לשאלת בית הדין האם לדעתה יכולה היא לשכנע את המבקש לחזור אליה כאשר הצהירה: 'אני לא משכנעת אותו, שיחזור לבד'. ולשאלה חוזרת האם המצב יכול להישאר כך לנצח השיבה: 'אין לי מה להפסיד שישאר כך'.

הדבר ברור כי המבקשת שלום בית תעשה כמיטב יכולתה ואף מעבר לכך כדי לשקם את הנישואין. הצהרת המבקשת כי תשב בחיבוק ידיים וכי אין לה מה להפסיד ממצב זה מלמדות כי כל מגמתה רק להתנקם במבקש.

בנדון דידן הולמים להפליא דברי בית הדין הגדול (פסקי דין רבניים חלק ז' עמוד 111 בהרכב הדיינים הגר"י ניסים זצ"ל הגר"ב זולטי זצ"ל והגר"ש אלישיב שליט"א) שכתבו כדלהלן:

תקנת רבנו גרשום שלא לגרש את האישה בעל כורחה, היינו רק כאשר האישה מעוניינת בהמשך הנישואין מאחר ואינה יכולה להיפרד מבעל נעוריה והיא ממתינה ומצפה לשובו, אבל כאשר האישה אינה מעוניינת בבעלה, ולא נשאר לה שום יחס חיובי וקשר נפשי לבעלה, ואם כך, הרי ההסבר היחידי שיש לתת לסירובה של האישה לקבל את גיטה הוא לכאורה רק נקמנות גרידא, בחינת תמות נפשי עם פלשתים, ותו לא, וניחא לה שהמצב הבלתי נורמלי יימשך לעולמים, וירעו שניהם עד שיסתאבו. ויש לדון אם תקנת רבנו גרשום לא לגרש בניגוד לרצון האישה כוללת גם מקרה כעין זה, ומסתברא שלא על כגון זה תיקן רבנו גרשון ז"ל ע"ש.

ודון מינה ואוקי באתרין. ואין לומר שהאידינא כבר כלה זמן חרם דרבנו גרשום ורשאי לקיימה, שהרי אף בזמן הזה כבר נהגו שלא לישא שתי נשים, וכל הנושא על דעת המנהג הוא נושא, וכן כותבין בכתובות שלא לישא אישה אחרת עליה, ואף אם לא כתבו כן הרי הוא כמי שנכתב דאמרינן טעות סופר הוא כמבואר בכנסת הגדולה הנזכר, וכן פסק מרן (סעיף ט') דבמקום

שנהגו שלא לישא אלא אישה אחת, אינו רשאי לישא אישה אחרת על אשתו ע"ש. וכפי שהתבאר כל זה עליונים למעלה.

וסמוך לחתימה במשי"ם חפשי מצאתי בשו"ת רבי אליהו מזרחי (סימן מו) שנשאל אודות מי שעבר על שבועתו ונשא אחרת והאישה מסרבת להתגרש וזה לשונו:

על אודות האיש שעבר על שבועתו שלא יישא אישה אחרת [...] ואחר כך נתחרט ורצה לגרשה בעל כורחה להינצל מן העברה של שבועת אשתו הראשונה, והאישה השנייה לא שמעה לקבל גטה אבל הלכה וצעקה לפני כמה אנשים מהקהילות לאמור למה תהיה כזאת בישראל שיקום פלוני ויגזם עלי בכמה מיני גזומים להינשא לו ואחר שנשאתי לו עתה הוא רוצה לגרשני בעל כרחי, ונתקבצו על זה ונמנו וגמרו שלא יורשה לגרשה בעל כורחה מפני שהמנהג של הקהילות הוא שלא יגרש שום אדם אחד בעל כורחה של אשתו אלא ברצונה [...]

ואנכי כששמעתי דבריהם וגזרתם עמדתי מרעיד וצעקתי אמרתי לא זו הדרך ולא זו העיר, כי מה שגזרתם שאינו רשאי לגרשה בעל כורחה מפני שמנהג הקהילות הוא שלא לגרש האישה אלא ברצונה הוא שבוש גמור, מפני שאין מנהג הקהילות גדול מחרם רבנו גרשום מאור הגולה במקום שקבלו החרם שלו, ואם החרם של רבנו גרשום איננו יכול לעמוד במקום דחוי מצוה או במקום עברה כל שכן מנהג הקהילות וכן בנו של קל וחומר כשלא נתקן המנהג ההוא על פי עצה וזקנה ולא על פי שום חכם מהחכמים אלא שהתנהגו בו מעצמם ע"ש.

והרב כנסת הגדולה (הגהות בית יוסף אבן העזר סימן א' אות טו) כתב, שכן נראה גם מדברי תשובת מהרש"ל (סימן י"ד) שמי שנשא אישה על אשתו במקום שנוהגים חרם דרבנו גרשון, וכעת רוצה לגרשה, אין חרם דרבנו גרשום מונעו מלגרש ע"ש. ואכמ"ל.

עם זאת ולאור הנסיבות, מלבד חיוב המבקש בדמי הכתובה כהסכמתו, נראה לבית הדין שיש גם לחייבו לפצות את המשיבה. ואף שגם למשיבה חלק בדבר שהרי ידעה שהמבקש נשוי ולא בדקה את טענתו שכבר התגרש, אך מאחר והמבקש עשה שלא כהוגן לפיכך בשקלול הנתונים ועל מנת שלא יהיו בנות ישראל הפקר ח"ו, בית הדין מחייב את המשיב בעשרת אלפים ש"ח נוספים.

(וכן עשו מעשה בכיוצא בזה בפסק דין בית הדין הגדול בהרכב הדיינים הרב י.א. הרצוג הרב ב.צ.ח. עוזיאל והרב י. עדס זצ"ל תיק 1/1/711 ונשענו על דברי החתם סופר חלק ד' אבן העזר ב' סימן קה והובא בפתחי תשובה סימן קעז סק"א. וי"ל ואכמ"ל).

סיכומם של דברים,

מאחר והמבקש מוכן לשלם את כתובת המשיבה, ומהדין בידו לגרשה, לפיכך מחליט בית הדין כדלהלן:

א. המשיבה חייבת להתגרש בהקדם יפה שעה אחת קודם.

ב. בית הדין מחייב את המבקש בתשלום הכתובה בסך עשרת אלפים ש"ח.

ג. בנוסף, בית הדין מחייב את המבקש בפיצוי גירושין בסך עשרת אלפים ש"ח נוספים ובלבד שהמשיבה תתגרש במועד הראשון שיקבע.

ד. יש לקבוע מועד סדור גט.

ה. תביעת מזונות אישה שהגישה המשיבה נדחית.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ז' בכסלו התשפ"א (23/11/2020).

הרב בן ציון טופיק

הרב אברהם מאיר שלוש – ראב"ד הרב אפרים בוגרד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה